

YARGITAY DERGİSİ

(JOURNAL OF THE COURT OF CASSATION)

Adaletin pusulası
(Compass of justice)

Cilt/Volume : 51

Sayı/Issue : 3

Temmuz/July 2025

Yıl/Year : 51

Sıra Sayı/Serial : 185

ISSN 1300-0209

Üç ayda bir yayımlanan hakemli bir dergidir.

This journal is a peer-reviewed journal published once every three months.

www.yargitaydergisi.gov.tr

Yargıtay Dergisi
TÜBİTAK ULAKBİM Hukuk Veri Tabanında
2017 yılından itibaren dizinlenmektedir.

Yargıtay Başkanlığı Adına Sahibi
On Behalf of Presidency of the Court of Cassation, Publisher

Ömer KERKEZ

Yargıtay Başkanı

Yayın Kurulu Başkanı
Chairman of the Editorial Board

Hikmet KANIK

Yargıtay 3. Hukuk Dairesi Üyesi

Yayın Kurulu Üyeleri
Editorial Board

Erdem ŞİMŞEK

Yargıtay 2. Hukuk Dairesi Üyesi

İlhan KARA

Yargıtay 6. Hukuk Dairesi Üyesi

Fatih AKDOĞAN

Yargıtay 1. Ceza Dairesi Üyesi

Muhammed YAVUZ

Yargıtay 5. Ceza Dairesi Üyesi

Editör

Editor

Firuze BIYIK

Yargıtay Tetkik Hâkimi

Yayın İşleri Müdürü
Publishing Manager

Duran ARTUÇ

Yayın Tasarım/Publishing Design

Yaprak DURMUŞ

Dergiye yapılan atıflarda “YD” kısaltması kullanılmalıdır.

For citations please use the abbreviation: “YD”

Yönetim Yeri/Place of Management

Yargıtay Yayın İşleri Müdürlüğü, İncek Şehit Savcı Mehmet Selim Kiraz Bulvarı,
No: 6, B Blok (Hukuk Binası), Ahlatlıbel-Çankaya/ANKARA

Telefon/Phone: 0312 836 06 07 – 0312 836 00 76

E-posta/E-mail: dergi@yargitay.gov.tr

Web sitesi/Website: www.yargitaydergisi.gov.tr

**Abonelik
Subscription**

Abone bedeli; Yayın İşleri Müdürlüğümüzün
T.C. Vakıflar Bankası Yargıtay/Ankara Şubesi
IBAN: TR65 0001 5001 5800 7305 3310 60 nolu banka hesabına
“Yargıtay Yayınları Döner Sermaye İşletmesi” adına yatırılmalıdır.

Abone olmak için Abone Servisimizi (0 312 836 06 09) arayınız.

Hiçbir yerde **temsalcimiz yoktur.** Ödemeli olarak dergi gönderilmez.

Bu dergide yayımlanan yazılarda ileri sürülen görüşler yazarlarına aittir.
Articles published in this journal represent only the views of the contributors.

Copyright © 2023

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, Yargıtay Başkanlığının yazılı izni olmadan, fotokopi yoluyla veya elektronik, mekanik ve sair suretlerle kısmen veya tamamen çoğaltılamaz, dağıtılamaz, kayda alınamaz.

All rights reserved. No part of this publication may be copied, reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by means, without the prior expressed permission in writing of Presidency of the Court of Cassation.

Baskı

Ankara Açık Ceza İnfaz Kurumu
An-Ce Matbaası
Tel: (0-312) 278 76 10
Faks: (0-312) 278 25 68

YARGITAY DERGİSİ YAYIN İLKELERİ

1. 1975 yılında yayın hayatına başlayan Yargıtay Dergisi (YD), “Hakemli Dergi” statüsünde üç ayda bir olmak üzere Ocak, Nisan, Temmuz ve Ekim aylarında yayımlanır.

2. Dergide hakemli ve hakemsiz makalelere birlikte yer verilir. Hakemli olarak yayınlanmasına karar verilen makalelerin hakemli olduğu dergide ayrıca gösterilir. Hakemsiz makalenin yayınlanıp yayınlanmayacağına Yayın Kurulu karar verir.

3. Derginin amacı; hukuki konularda bilimsel çalışmalar yayımlamaktır.

4. Yazıların; özgün, başka bir yerde yayımlanmamış veya yayımlanmak üzere gönderilmemiş olması gerekir.

5. Yayımlanan makaleden kaynaklanan her türlü sorumluluk yazara aittir.

6. Makale, bilgisayar ortamında Microsoft Word programında yazılır.

7. Makale, bilimsel bir çalışma niteliğini taşıyamayacak ölçüde kısa ya da makale formatının sınırlarını aşacak şekilde uzun olmamalıdır.

8. Derginin yazı dili esas olarak Türkçe olmakla birlikte, dergide yabancı dilde yazılara da yer verilir. Yazı, Türkçe veya yabancı dillerden herhangi birinde yazılmış olsa dahi 13 kelimeyi aşmayan “başlık”, 150-350 kelime arası “öz (abstract)” ve 5-8 kelime arası “anahtar kelimelerin (keywords)” bulunması gerekir. Makalenin adı, “öz”ü, anahtar kelimeleri, keywords ve abstract bilgileri Türkçe ve İngilizce olarak makale ile birlikte yer alır. Bu bilgiler sırasıyla yazının başına eklenip, Türkçe veya İngilizce olarak yazarları tarafından makale ile birlikte gönderilir.

9. Yazar, adı ve soyadını, unvanını, görev yaptığı kurumu, iletişim adresini, telefonu ile mutlaka e-mail adresi ve ORC kimlik numarasını (ORCID) çalışmasının başına ekleyeceği üst kapak sayfası ile birlikte bildirmelidir. Makaleyi gönderen yazarın ismini ve ORC kimlik numarasını (ORCID) yazmaması/unutması durumunda makalesi yayımlanmayacaktır. Makale, A4 boyutunda birinde yazara ilişkin bilgileri içeren kapak sayfası bulunan, diğerinde bulunmayan iki nüsha halinde gönderilir. Yazı, ana metinde 1,5 satır aralığı ile 11 punto; dipnotlarda tek satır aralığı ile 9 punto kullanılarak Times New Roman, normal stil karakterinde yazılmalı, metin iki yana yaslanmalı, sayfanın tüm kenarlarında 2,5 cm boşluk bırakılmalıdır. Başlık ve alt başlıklar dışında koyu (bold) yazı karakteri kullanılmamalıdır.

10. Dipnotlar sayfa altında gösterilir ve numaraları noktalama işaretlerinden sonra kullanılır. Dipnotta kaynak verilirken yazarın soyadı ve

adının sadece baş harfleri büyük olur. Verilen kaynak kitap ise kitabın adı, kitabın basıldığı yer, basım yılı ve atıf yapılan sayfa numarası sırası ile verilir. Verilen kaynağın makale olması halinde ayrıca, makale adı çift tırnak içine alınır. Ancak makalenin yer aldığı eserin basım yeri ve tarihinin yazılması gerekmez. Verilen kaynak internet dokümanı ise makale yazarının soyadı, adı, makale adı, dergi adı ve sayısı, hangi tarihte ve hangi siteden erişildiği bilgilerine sırası ile yer verilir. Tüm göndermeler yazarın soyadı yazılarak yapılır.

Kitap için örnek: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012, s.28.

Makale için örnek: Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, C.VII, S. 2003/3-4, s.805-861), s.826.

İnternette alınan doküman için örnek: Albayrak, Hakan: Tasarrufun İptali Davalarında Yargıtay Tarafından Kabul Edilen Özel Dava Şartları, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, S.2015/4(64), 11.03.2016 tarihinde <http://dergiler.ankara.edu.tr/dergiler/38/2071/21478.pdf> adresinden erişildi.

Gönderme örnek: Yılmaz, s.20.

11. Makale sonunda “kaynakça” bulunmalıdır. Kaynakça; metin içindeki ilk (tam) atıflar, “yazarın soyadı, adı” şeklindeki alfabetik düzene uyularak düzenlenir.

Örneğin: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012.

Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, C.VII, S. 2003/3-4, s.805-861).

12. Makalede “anlatım planı”na veya “içindekiler”e yer verilmez.

13. Makalede yer alan kısaltmalara ilişkin cetvel metnin sonunda yer almalıdır.

14. Makale yayımlanmak üzere **dergi@yargitay.gov.tr** adresine e-posta ile gönderilir.

15. Yazarların dergiye gönderdikleri yazılarının denetimini yapmış oldukları ve bu haliyle “basıla” verdikleri kabul edilir. Bilimsellik ölçütlerine uyulmadığı ve olağanın üzerinde yazım yanlışlarının tespit edildiği yazılar, Yayın Kurulu tarafından geri çevrilir. Makale, Yargıtay Dergisi yayın ilkelerine uygun değilse reddedilir. Reddedilen yazılar yazarına iade edilmez. Yayın Kurulunun izni olmadıkça hakemlik sürecine başlandıktan sonra makale geri çekilemez, başka yerde yayımlanamaz.

16. “Kör hakemlik” sistemi uyarınca, kapak sayfası olmayan makale nüshası hakemlere gönderilir. Yazara yazının hangi hakeme gönderildiği konusunda bilgi verilmez. Yazının yayımlanması hakemler tarafından uygun bulunmadığı takdirde durum yazara bildirilir. Hakem raporları esaslı düzeltme içeriyorsa; rapor, hakem adı belirtilmeksizin yazara gönderilir. Yazar, sadece belirtilen düzeltmeler çerçevesinde değişiklikler yapabilir. Bu düzeltmeler yazar tarafından kabul edilip, işlenmesi ve hakemler tarafından uygun görülmesi koşuluyla makale yayımlanır. Hakemlerin raporlarının olumsuz olması durumunda tekrar bir hakem incelemesi yapılmaz.

17. Yazarlara ve hakemlere 23 Ocak 2007 tarih ve 26412 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan “Kamu Kurum ve Kuruluşlarınca Ödenecek Telif ve İşlenme Ücretleri Hakkında Yönetmelik” çerçevesinde telif ve hakem ücreti ödenir. Yazılar yayımlanmak üzere kabul edildiği takdirde, elektronik ortamda tam metin olarak yayımlamak da dahil olmak üzere tüm yayın hakları Yargıtay Dergisi’ne aittir. Yazarlar telif haklarını Yargıtay Dergisi’ne devretmiş sayılır. Elektronik yayım için ayrıca telif ücreti ödenmez.

18. Yayımlanan makalenin yazarına üç adet, hakemlere birer adet dergi gönderilir.

19. Dergide çeviri eserlere, kitap ve karar incelemelerine, mevzuat değerlendirmeleri ile bilgilendirici notlara da yer verilir. Bu tür yazılar hakeme gönderilmeyip, Yayın Kurulu kararı ile yayımlanır.

20. Makalenin yayımlanması için en az iki hakemin kabulü, hakem raporları arasında çelişki olması halinde editörün görüşü doğrultusunda veya üçüncü bir hakem raporu alındıktan sonra Yayın Kurulunun onayı gerekir.

21. Makale geliş tarihine göre kayıt altına alınarak sıra numarası verilir.

22. Dergiye yayınlanmak üzere makale gönderen yazar yukarıdaki yayın ilkelerini kabul etmiş sayılır.

JOURNAL OF THE COURT OF CASSATION (JCoC) EDITORIAL PRINCIPLES

1. Published since 1975, the Journal of the Court of Cassation (JCoC) is a quarterly “peer-reviewed” periodical issued in January, April, July and October.

2. JCoC includes peer-reviewed and non-peer-reviewed articles. Manuscripts designated for publication through peer-review shall be indicated as such in the Journal. The Editorial Board shall decide whether a non-peer-reviewed article will be published or not.

3. JCoC’s purpose is to publish scientific works on law.

4. Manuscripts must be original, not have been published or submitted for publication elsewhere.

5. Author(s) shall have all liabilities arising from the published article.

6. The manuscript shall be typed in Microsoft Word software.

7. The manuscript must not be too short for a scientific study or too long to exceed the limits of the article format.

8. While JCoC’s publication language is essentially Turkish, it shall accommodate articles in foreign languages as well. The article, whether in Turkish or in any foreign language, must have a “title” not exceeding 13 words, an “abstract” of 150 to 350 words, and 5 to 8 “keywords”. The title, abstract and keywords of the article shall be included in the manuscript in Turkish and English together. Such information shall be inserted in the beginning of the article in the said order, and submitted in Turkish or in English along with the manuscript by the author(s).

9. The author must indicate his/her full name, title, affiliated organization, contact address and telephone, and absolutely, e-mail address and ORCID ID number in the top cover page added to the beginning of the manuscript. The article will not be published if s/he forget/does not write the name of the author and the ORCID ID number. The manuscript shall be submitted in two copies each in A4 size paper, one having the cover page with author information, the other with no author information. The manuscript shall be typed in normal style, justified, Times New Roman 11 font size with 1.5 line spacing in the main text, and 9 font size, single spaced in the footnotes; page margins 2,5 cm all around. Bold font should not be used except in the title and subtitles.

10. Footnotes shall be placed at page bottom, and marking numbers inserted after punctuation marks in the text. When providing references in the footnote, only the initial letters of the author’s last name and given

names shall be capitalized. Where a book is referenced, the referencing shall include the title, place of print, year of print and referred page of the book in the order herein. Where an article is referenced, the title of the article shall be quoted in double-quotation marks. However, it is not necessary to include the place of print and the date of the work in which the article appeared. Where the reference source is from the Internet, the following information shall be furnished in the following order: last name and given names of the author, article title, Journal title and issue, date of access and website address. All citations shall mention the author's last name.

Example of book reference: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012, p.28.

Example of article reference: Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, Vol VII, No 2003/3-4, p.805-861), p.826.

Example of Internet reference: Albayrak, Hakan: Tasarrufun İptali Davalarında Yargıtay Tarafından Kabul Edilen Özel Dava Şartları, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi, No 2015/4(64), accessed on 11.03.2016 at <http://dergiler.ankara.edu.tr/dergiler/38/2071/21478.pdf>.

Example of citation: Yılmaz, p.20.

11. The manuscript should have a “references section” at the end. It is organized with respect to the alphabetical order of “author’s surname, first name”.

For example: Yılmaz, Ejder: Hukuk Muhakemeleri Kanunu Şerhi, Ankara 2012.

Demir, Mehmet: “Hâkime Hukuki Sorumluluğu Nedeniyle Açılan Tazminat Davası”, (AÜEHFD, Vol VII, No 2003/3-4, p.805-861).

12. “Contents” and “narrative plan” are not included in the article.

13. The “Abbreviations Chart” should be placed at the end of the text.

14. The manuscript submitted for publication shall be communicated by e-mail to: **dergi@yargitay.gov.tr**

15. It shall be assumed that the manuscripts submitted by authors to the Journal have been checked and submitted “for print as is”. Manuscripts that are identified as non-conforming to the scientific criteria and having more spelling errors than usual shall be returned by the Editorial Board. Where the manuscript fails to comply with the editorial principles of the Journal of the Court of Cassation, it shall be rejected. Rejected manuscripts shall not be returned to the author. Unless it is allowed by the Editorial

Board, the article cannot be withdrawn and published elsewhere after the refereeing process has started.

16. Pursuant to the “double blind peer review” system; the copy of the manuscript without the cover page shall be communicated to the reviewers. No information on reviewers shall be furnished to the author. Where the reviewers do not approve the manuscript for publication, this shall be notified to the author. Where the reviewers’ report calls for major revision(s), such report shall be communicated to the author without indicating the identity of reviewers. The author may make changes only in the context of the requested corrections. The manuscript shall be published provided that such corrections be accepted, inserted by the author and approved by the reviewers. Where the reviewers’ report is negative, no further review shall be undertaken.

17. Authors and reviewers shall be paid copyright fees and reviewing fees respectively on the basis of the “Regulation on Copyright and Processing Fees Payable by Public Entities” published in the Official Gazette of 23 January 2007 issue 26412. Where the manuscripts are accepted for publication, all publication rights shall be owned by the Journal of the Court of Cassation including full-text publication in electronic media. Authors shall be considered to have transferred their copyright to the Journal. No further royalties shall be paid for electronic publication.

18. Three copies of the Journal that contains the published article shall be sent to the author, and one each to the reviewers.

19. The Journal includes translated works, book and decision reviews, informative notes on legislative reviews as well. Such works shall not be directed to reviewers; they will be published by a decision of the Editorial Board.

20. The manuscript requires approval by at least two reviewers for publication; where the reviewers’ reports fail to concur, the approval of the Editorial Board shall be required upon the Editor’s opinion or after obtaining a third reviewer’s report.

21. Manuscripts shall be recorded and numbered in the order of receipt.

22. Authors who submit manuscripts to the Journal for publication shall be deemed to have agreed to the editorial principles herein.

İÇİNDEKİLER CONTENTS

HAKEMLİ MAKALELER PEER REVIEWED ARTICLES

Doç. Dr. Önder TOZMAN

Psikiyatrist, Psikolog ve Klinik Psikologlar Bakımından Verileri
Hukuka Aykırı Olarak Verme Suçu

*The Crime Of Unlawfully Providing Data By Psychiatrists,
Psychologists and Clinical Psychologists*.....485-538

Dr. Kağan SUSUZ

Çekte Başvuru Hakkının Düşmesi Nedeniyle Sebepsiz
Zenginleşmede Zamanaşımına İlişkin Yargıtay İçtihatlarının
Değerlendirilmesi

*Evaluation Of The Cassation Jurisprudence On The Statute Of
Limitations For Unjust Enrichment Due To The Loss Of The Right
To Apply In Check*.....539-558

Yunus YILMAZ

Ceza Hakimleri ve Cumhuriyet Savcılarının Yargılama
Faaliyetleri Sebebiyle Tazminat Sorumluluğu

*Liability Of Criminal Judges and Public Prosecutors Due To Their
Judicial Activities*.....559-584

Doğan AĞIRMAN

Aşkının (Munzam) Zarar

Excessive (Additional) Damages.....585-626

HAKEMSİZ MAKALELER
PEER REVIEWED ARTICLES

Salim ÇEVİK

Yağma Suçunda Tehdit

Threat In The Offence Of Plunder.....627-676

Hümeýra ÇALI ARICA

Gizli Soruşturmacının Delil Niteliği ve Tanık Olarak Dinlenmesi

*The Evidential Qualification Of The Secret Investigator and Their
Hearing As A Witness*.....677-696

**PSİKİYATRİST, PSİKOLOG VE KLİNİK PSİKOLOGLAR
BAKIMINDAN VERİLERİ HUKUKA AYKIRI OLARAK
VERME SUÇU**

***THE CRIME OF UNLAWFULLY PROVIDING DATA BY
PSYCHIATRISTS, PSYCHOLOGISTS AND CLINICAL PSYCHOLOGISTS***

Doç. Dr. Önder TOZMAN*

ÖZ

Kişisel verilerin korunmasına duyulan ihtiyaç zaman geçtikçe artmaktadır. Teknolojinin gelişmesi ve dijitalleşmenin artmasıyla birlikte kişisel verilere daha kolaylıkla ulaşılabilmesi bu korumanın önemini daha da önemli hale getirmektedir. İster özel hayatın gizliliği kapsamında görülsün ister bağımsız bir hak kategorisi olarak kabul edilsin bireylerin kişisel verilerini kendi rızaları dışında paylaşılmamasını isteme hakları vardır. Artık temel bir insan hakkı olarak görülmeye başlanan bu hakkın gerek özel hukukun gerekse kamu hukukunun yaptırımlarıyla korunması gereği de genel bir kabul görmektedir. Özel kişisel veri kategorisinde kabul edilen sağlık verileri bakımından da bu korumanın gerekliliği son yıllarda önemli bir konu haline gelmiştir. Sağlık verileri içinde ruh sağlığı kapsamında bulunan kişisel veriler de ulaşılabilirlik oranı arttıkça daha özenli bir korumayı gündeme getirmektedir. Ruh sağlığı alanında çalışan psikiyatrist, psikolog ve klinik psikologlar da meslekleri dolayısıyla hastalarının ya da danışanlarının kişisel verilerine kolaylıkla erişebilmektedir. Onların rızası olmaksızın bu verileri paylaştıklarında TCK'nın 136. maddesinde düzenlenen “Verileri hukuka aykırı olarak verme” suçunun faili olmaları söz konusu olacaktır.

Anahtar Kelimeler

Kişisel veri, sağlık verisi, ruh sağlığı çalışanı, kişisel veriyi hukuka aykırı verme, psikiyatr, psikolog, klinik psikolog

ABSTRACT

The need for the protection of personal data has been increasing over time. With the development of technology and the rise of digitalization, the

Makalenin Geliş Tarihi : 20/03/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 07/07/2025

* Doç. Dr., Hacettepe Üniversitesi Hukuk Fakültesi Ceza ve Ceza Muhakemesi ABD Öğretim Üyesi; onder.tozman@hacettepe.edu.tr,
ORCID: 0000-0001-6896-2191

easier access to personal data has made this protection even more important. Whether considered under the scope of privacy of private life or regarded as an independent category of rights, individuals have the right to request that their personal data not be shared without their consent. This right, which is increasingly seen as a fundamental human right, is generally accepted to require protection through both private law and public law sanctions. In the context of health data, which is accepted as a special category of personal data, the necessity of such protection has become an important issue in recent years. Among health data, personal data related to mental health requires even more careful protection as its accessibility increases. Professionals working in the field of mental health, such as psychiatrists, psychologists, and clinical psychologists, can easily access the personal data of their patients or clients due to their profession. If they share this data without consent, they could become perpetrators of the crime of "Providing data unlawfully," as regulated under Article 136 of the Turkish Penal Code

Keywords

Personal data, health data, mental health professional, unlawful provision of personal data, psychiatrist, psychologist, clinical psychologist

**ÇEKTE BAŞVURU HAKKININ DÜŞMESİ NEDENİYLE
SEBEPSİZ ZENGİNLEŞMEDE ZAMANAŞIMINA İLİŞKİN
YARGITAY İÇTİHATLARININ DEĞERLENDİRİLMESİ**

***EVALUATION OF THE CASSATION JURISPRUDENCE ON THE
STATUTE OF LIMITATIONS FOR UNJUST ENRICHMENT
DUE TO THE LOSS OF THE RIGHT TO APPLY IN CHECK***

Dr. Kağan SUSUZ*

ÖZ

Çekte sebepsiz zenginleşme talebinde bulunabilmek için gerekli olan şartlardan birisi olan başvuru hakkının düşmesi halinde zamanaşımının ne zaman başlayacağı hakkında kanunda net bir ifade bulunmaması nedeniyle farklı uygulamalar ortaya çıkmıştır. Bunun nedeni şüphesiz hukuki düzenlemenin hatalı olmasıdır. Çünkü çekte başvuru hakkının olabilmesi için ibraz ve ödememe halinin tespiti (genellikle karşılıksızlık işlemi) gereklidir. Bunlar yapılmadığında başvuru hakkı doğmaz. Böyle bir durumda bir talep hakkından, dolayısıyla zamanaşımından da söz edilemez. Bu nedenle hukuki düzenlemenin bu durumu kapsayıp kapsamadığı ve nasıl yorumlanacağı tartışılmalıdır (TTK m. 818, f. 1/m; 732, f. 4). Çünkü bu husus pek çok karara konu olmuş ve çelişkili içtihatlar çıkmıştır. İctihatların bir kısmında zamanaşımı süresi, ibraz süresinin sona ermesinden itibaren bir yıl; diğer bir kısmında ise çekin zamanaşımı süresinin üzerine ilaveten bir yıl şeklinde uygulanmıştır. Dolayısıyla birinde bir yıl, diğerinde dört yıl şeklinde farklı uygulamalar olmuştur. 6762 Sayılı (mülga) TTK m. 644'te olmayan ve uygulamayla ortaya çıkan bir yıllık sürenin kanuna alınması sürenin ne kadar olacağıyla ilgili tartışmalara son vermiş gibi gözükse de söz konusu sürenin başlangıcının böyle “*hukuki olmaktan uzak*” bir biçimde ifade edilmiş olması nedeniyle yeni bir tartışma ortaya çıkmıştır. Borçlar hukukundaki sebepsiz zenginleşmeye ilişkin sürenin iki yıla çıkarılması nedeniyle söz konusu hukuki düzenlemeler arasında uyum da yoktur. Sonuç olarak bir yerine dört yıl olacak şekilde hüküm yorumlanmaya başlanmıştır. Kanaatimizce bu hususla ilgili olarak ortada bir kanun boşluğu bulunmaktadır. Bunun sebepsiz zenginleşmenin mantığına uygun bir surette doldurulması gerekir (TMK m. 1). Bu nedenle çekte başvuru

Makalenin Geliş Tarihi : 13/03/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 07/07/2025

* Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Hukuk Fakültesi Ticaret Hukuku Anabilim Dalı
Öğretim Üyesi, e-mail: kagansusuz@cumhuriyet.edu.tr
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6012-7255>

hakkının düşmesi nedeniyle sebepsiz zenginleşmede zamanaşımı süresi, zenginleşmenin gerçekleştiği tarihten hesaplanmalı ve sonuçta bir yıl olmalıdır.

Anahtar Kelimeler

Çek, İbraz Süresi, Başvuru Hakkı, Sebepsiz Zenginleşme, Zamanaşımı

ABSTRACT

Different practices have emerged due to the lack of a clear statement in the code about when the timebarr will start in case the right to recourse, which is one of the conditions required to claim unjust enrichment in a check, expires. The reason for this is undoubtedly that the legal regulation is flawed. Because in order for there to be a right to recourse in a check, presentation and determination of the non-payment status (generally dishonor process) are required. If these are not done, the right to recourse does not arise. In such a case, there can be no question of a right to claim, and therefore a timebarr. For this reason, it should be discussed whether the legal regulation covers this situation and how it will be interpreted (Turkish Commercial Code Articul 818, P. 1/m; 732, P. 4). Because this issue has been the subject of many decisions and conflicting case laws have emerged. In some of the case laws, the timebarr has been applied as one year from the end of the presentation period; in others, it has been applied as an additional year on top of the timebarr for the check. Therefore, different practices have emerged as one year in one and four years in the other. Although the inclusion of the one-year period, which was not included in Article 644 of the (repealed) Turkish Commercial Code No. 6762 and emerged through practice, seems to have put an end to the discussions on how long the period will be, a new discussion has emerged because the beginning of the period in question was expressed in such a "far from legal" way. There is no harmony between the legal regulations in question due to the extension of the period for unjust enrichment in the Code of Obligations to two years. As a result, the provision has begun to be interpreted in a way that it will be four years instead of one. In our opinion, there is a legal gap regarding this issue. This should be filled in a way that complies with the logic of unjust enrichment (Turkish Civil Code Articul 1). Therefore, due to the loss of the right to recourse for a check, the limitation period for unjust enrichment should be calculated from the date of enrichment and should ultimately be one year.

Keywords

Check, Presentation Period, Right of Recourse, Unjust Enrichment, Timebarr

**CEZA HAKİMLERİ VE CUMHURİYET SAVCILARININ
YARGILAMA FAALİYETLERİ SEBEBİYLE
TAZMİNAT SORUMLULUĞU**

***LIABILITY OF CRIMINAL JUDGES AND PUBLIC
PROSECUTORS DUE TO THEIR JUDICIAL ACTIVITIES***

Yunus YILMAZ*

ÖZ

Yargılama faaliyetlerinden kaynaklı tazminat davalarında bazı ülkeler devletin doğrudan sorumluluğu ilkesine mevzuatlarında çok eski tarihlerden itibaren yer vermişlerdir. Ne var ki, menfaat dengeleri açısından daha çok tercihe şayan olmasına rağmen ilke, ülkemizde uzun zaman benimsenmemiş, ancak kısa sayılabilecek bir süre önce hakim ve savcılarının doğrudan kişisel sorumluluğundan vazgeçilerek çağdaş ülkelerde olduğu gibi bizde de kabul edilmiştir. Bu meyanda ilk olarak 9 Şubat 2011 tarihinde 2802 ve 1086 sayılı kanunlarda değişiklik yapan 6110 sayılı Kanun kabul edilmiş, akabinde önce 6100 sayılı Kanun yürürlüğe konulmuş, son olarak 5271 sayılı Kanun'a 141/3 hükmü eklenmek suretiyle yargılama faaliyetinden kaynaklı tazminat sorumluluğuna ilişkin düzenlemelere nihai şekli verilmiştir. Hukuk yargılaması açısından herhangi bir tereddüt olmamakla birlikte ceza yargılaması açısından ve ceza yargılaması sürecini yürüten ceza hakimleri ve savcılar açısından iki ayrı kanundaki düzenlemeden hangisinin, hangi halde ve ne şekilde uygulanacağı konusunda karışıklık ortaya çıkmıştır. Çalışmamızda ceza hakimlerinin ve savcılarının yargılama faaliyetleri sebebiyle açılan hukuki sorumluluk davalarında hangi koşullarda, hangi mevzuatın uygulanacağı ve yargılama usulünün ne olacağı açıklanmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Ceza hakimi, Cumhuriyet savcısı, yargılama faaliyeti, suç soruşturması ve kovuşturması, tazminat sorumluluğu.

ABSTRACT

In some countries, the principle of direct state liability in compensation cases arising from judicial activities has been enshrined in legislation for many years. Although this principle is generally more

Makalenin Geliş Tarihi : 29/11/2024

Makalenin Kabul Tarihi : 07/07/2025

* Yargıtay 4. Hukuk Dairesi Üyesi, e-mail: hk.yunusyilmaz@hotmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-7967-1533>

preferable for balancing interests, it was not adopted in our country for a long time. Only recently has it been accepted, in line with modern practices, by shifting away from holding judges and prosecutors personally liable. In this context, Law No. 6110, which amended Laws No. 2802 and 1086, was first adopted on February 9, 2011. Subsequently, Law No. 6100 was enacted. Finally, with the addition of provision 141/3 to Law No. 5271, the regulations regarding liability for compensation arising from judicial activities have taken their final form. While there is no ambiguity in civil litigation, confusion has arisen in criminal proceedings regarding which regulation in the two separate laws should be applied, under what circumstances, and how, particularly concerning criminal judges and prosecutors. In this study, we will clarify the conditions under which each piece of legislation should be applied in legal liability cases arising from the judicial activities of criminal judges and prosecutors and outline the procedures for such trials.

Keywords: Criminal judge, public prosecutor, judicial activity, criminal investigation and prosecution, liability for damages.

AŞKIN (MUNZAM) ZARAR EXCESSIVE (ADDITIONAL) DAMAGES

Doğan AĞIRMAN*

ÖZ

Yargılamanın uzun sürmesi nedeniyle çoğu zaman temerrüt faizi, alacaklının, temerrütten kaynaklanan zararını karşılamakta yetersiz kalmaktadır. Bu yetersizliğin ülkemizin kronik sorunu olan yüksek enflasyonla birleşmesiyle alacaklılar açısından çoğu zaman katlanılmaz bir hal almaktadır. Geline bu aşamada, alacaklı, alacağının reel olarak çok az bir kısmını almakla yetinmek zorunda kalmakta, buna karşın borçlu ise, reel olarak çok az bir ödeme ile borcundan kurtulmaktadır. Bu durum alacaklı ile borçlu arasındaki adalet dengesini borçlu lehine bozmaktadır. Diğer yönden, bu avantajlı durumu sürdürmek için borçlunun gösterdiği tavır, yargılamanın gereksiz yere uzamasına neden olmaktadır. Aşkın zararın amacı da borçlunun temerrüdü halinde alacaklının temerrüt faizini aşan zararını gidermek suretiyle temerrüdün olumsuz sonuçlarını ortadan kaldırmaktır. Bu hususlar dikkate alındığında aşkın zararın çok önemli bir fonksiyon ifa ettiğini kabul etmek gerekir.

Türk Borçlar Kanununun 122. maddesi gereğince, alacaklı, temerrüt faizini aşan bir zarara uğramış olursa, borçlu bu zararı gidermekle yükümlüdür. Burada temerrüdü aşan zararın bulunup bulunmadığı konusunda ispat hususu gündeme gelmektedir. Uygulamada aşkın zarar konusunda yaşanan tartışmaların başında da aşkın zararın varlığını ispat hususu gelmektedir. Bu çalışmada genel olarak aşkın zarara değinilmekle birlikte, aşkın zararın ispatı hususunda uygulamada yaşanan tartışmalar ele alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Munzam zarar, aşkın zarar, ispat, soyut zarar yöntemi, somut zarar yöntemi, alacaklı, borçlu, temerrüt.

ABSTRACT

Due to the long duration of the proceedings, the default interest is often insufficient to cover the creditor's loss arising from the default. This situation, combined with high inflation, which is a chronic problem of our country, often becomes unbearable for creditors. At this stage, the creditor has to be content

Makalenin Geliş Tarihi : 21/03/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 07/07/2025

* Yargıtay 6. Hukuk Dairesi Üyesi, e-mail: dagirman@hotmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-5940-1675>

with receiving a very small portion of its receivable in real terms, whereas the debtor gets rid of its debt with a very small payment in real terms. This situation poses a serious problem in terms of ensuring the balance of justice between the creditor and the debtor. On the other hand, the debtor's behavior aimed at maintaining their advantageous position causes unnecessary prolongation of the proceedings. The purpose of additional damages is to eliminate the negative consequences of the default by compensating the creditor's loss in excess of the default interest in the event of default of the debtor. Considering these issues, it should be accepted that the additional damages serve a very important function.

Pursuant to Article 122 of the Turkish Code of Obligations, if the creditor suffers a loss in excess of the default interest, the debtor is obliged to compensate this loss. Here, the issue of proof comes to the fore as to whether there is a loss in excess of the default interest. In practice, one of the most controversial issues regarding additional damages is the issue of proving the existence of additional damages. In this study, while the issue of additional damages is mentioned in general, the discussions on the proof of additional damages in practice are discussed.

Keywords: Additional damages, excessive damages, proof, abstract damages method, concrete damages method, creditor, debtor, default.

YAĞMA SUÇUNDA TEHDİT

THREAT IN THE OFFENCE OF PLUNDER

Salim ÇEVİK*

ÖZ

Bileşik suç olan yağma suçu Ceza hukukumuzun ciddi ağırlığı olan suçlarından. Kanunumuz yağma suçunu Türk Ceza Kanunu (TCK) 148. maddede düzenlemiş “cebir” veya “tehdit” olarak iki seçimlik hareketle işlenebilen bir suç olarak düzenlemiştir. Bu bölümde Yağma suçunun seçimlik hareketlerinden olan “tehdit” fiilinin, niteliği, işlenme şekilleri ve yağma suçunu oluşturması için hangi aşamaya kadar, gerçekleştirilmesi gerektiği hususlarına değineceğiz. Amacımız “yağma” suçunun seçimlik hareketi olduğuna göre, seçimlik hareketimiz olan “tehdit fiil” öncesinde “yağma” fiilini de kısaca anlatmaya çalıştık.

Anahtar Kelimeler: fiil unsuru, tehdit, yağma, silah,

ABSTRACT

The offence of plunder, which is a compound offence, is one of the most serious crimes in our criminal law. Our law regulates the offence of plunder in Article 148 of the Turkish Penal Code (TCK) that can be committed as two optional act crimes: "force" or "threat." In this section, the nature of "threat" which is one of the optional acts of the offence of plunder, the ways of committing it and the extent of threat that must reach to constitute the offence of plunder will be discussed. Since our purpose is to explain the optional act of the offence of "plunder," before addressing it we tried to explain the act of "plunder"

Keywords: material element, threat, plunder, weapon

Makalenin Geliş Tarihi : 01/10/2024

Makalenin Kabul Tarihi : 07/07/2025

* Yargıtay 6. Ceza Dairesi Üyesi, e-mail: salimcevik33@gmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-1046-0359>

GİZLİ SORUŞTURMACININ DELİL NİTELİĞİ VE TANIK OLARAK DİNLENMESİ

THE EVIDENTIAL QUALIFICATION OF THE SECRET INVESTIGATOR AND THEIR HEARING AS A WITNESS

Hümeýra ÇALI ARICA*

ÖZ

Özellikle örgüt çerçevesinde işlenen suçlarda koruma tedbirlerinin yetersiz kalması ve gelişen teknolojinin suçlarla mücadeleyi kolaylaştırdığı kadar suçluların da delilleri gizleme becerilerini geliştirdiği günümüz koşullarında mücadelenin daha içeriden yürütülmesi gereği doğmuştur. Fail ve delil tespiti açısından etkili olarak kullanılan gizli soruşturmacının görevlendirmesi özellikle adil yargılanma hakkı açısından birçok soru işaretine de sebep vermiştir.

Anayasa madde 2’de düzenlenen hukuk devleti ilkesi sanığın adil yargılanmasının en önemli dayanaklarından. Adil yargılanma hakkı ile korunan silahların eşitliği ilkesi uyarınca delil serbestisinin bir sınırı olmalıdır ve delilin en başta ilgili kanunda öngörölmüş usul ile elde edilen hukuka uygun delillerden olması gerekmektedir.

Ceza muhakemesinde temel ilkelerden biri doğrudan doğruyalıktır. Hakimin kararını yalnızca duruşma aşamasında getirilerek tartışılan delillere dayandırabileceği 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu madde 217’de hüküm altına alınmıştır. Dolayısıyla gizli soruşturmacı tuttuğu tutanaklar için duruşmada tanık olarak dinlenmelidir. Soru sorma hakkı, adil yargılanmanın parçasıdır ve doğrudan doğruyalık ilkesi ile güvence altındadır. Gizli soruşturmacının tanıklık yapıp yapamayacağından, tanıklık yaptığı ihtimalde kimliğinin hangi durumda gizli tutulup tutulmayacağı gibi doktrinimizde birlik olmayan konular çalışmamızda farklı görüşler çerçevesinde ele alınacaktır.

Bu çalışmada gizli soruşturmacı görevlendirmesinin delil niteliği ve gizli soruşturmacının tanıklığı kurumu ne şekilde değerlendirilmelidir? Araştırma sorusu üzerinden, kovuşturmada korunması hususunda sanığın

Makalenin Geliş Tarihi : 12/05/2025

Makalenin Kabul Tarihi : 07/07/2025

* Hopa Cumhuriyet Savcısı, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Kamu Hukuku Tezli Yüksek Lisans İkinci Öğretim Programı Öğrencisi, e-mail: humeyraacali@gmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0009-0005-6032-1433>

temel hak ve hürriyetleri arasında denge nasıl olmalıdır? Ne zaman gizli soruşturmacının elde ettiği delil hukuka aykırı olur? Tesadüfen elde edilen delillerin akıbeti ne olacaktır? Gizli soruşturmacı görevlendirmesi, kişinin kendisini suçlamaya zorlama yasağı olarak anlaşılandır bir hukuk ilkesi olan Nemo Tenetur ilkesi yönünden nasıl incelenmelidir? gibi sorulara cevap aranarak gizli soruşturmacı kurumunun delil niteliği ve tanık olarak dinlenmesi incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Adil Yargılanma, Ceza Yargılaması, Delil, Gizli Soruşturmacı, Nemo Tenetur.

ABSTRACT

One of the methods applied in criminal law in order to effectively In today's conditions, where protective measures are inadequate, especially in crimes committed within the organization, and where developing technology has made the fight against crimes easier and criminals have also developed the ability to hide evidence, it has become necessary to carry out the fight more internally. The assignment of undercover investigators, which is used effectively in terms of identifying perpetrators and evidence, has also raised many questions, especially in terms of the right to a fair trial.

The principle of the rule of law, regulated in Article 2 of the Constitution, is one of the most important foundations for the fair trial of the accused. According to the principle of equality of arms protected by the right to a fair trial, there must be a limit to the freedom of evidence and the evidence must primarily be lawful evidence obtained through the procedure foreseen in the relevant law.

One of the basic principles in criminal procedure is directness. Article 217 of the Criminal Procedure Code No. 5271 stipulates that the judge can base his decision only on the evidence brought and discussed during the hearing. Therefore, the undercover investigator must be heard as a witness at the hearing for the minutes he keeps. The right to ask questions is part of a fair trial and is guaranteed by the principle of directness. Issues that are not unified in our doctrine, such as whether the undercover investigator can testify or not, and whether his identity can be kept confidential in the event that he testifies, will be addressed in our study within the framework of different views.

In this study, how should the evidentiary nature of the secret investigator assignment and the institution of secret investigator testimony be evaluated? Through the research question, how should the balance be between the fundamental rights and freedoms of the accused in terms of protection during the prosecution? When does the evidence obtained by the

secret investigator become unlawful? What will be the fate of evidence obtained by chance? How should the secret investigator assignment be examined in terms of the Nemo Tenetur principle, which is a legal principle defined as the prohibition of forcing a person to incriminate himself? The evidentiary nature of the institution of secret investigators and being heard as a witness were examined by seeking answers to questions such as.

Keywords:. Fair Trial, Criminal Proceedings, Evidence, Secret Investigator, Nemo Tenetur.